

характеръ, новата интелигенция, сродила се по такъв начинъ съ него, ще му бжде много по-добъръ и достоенъ водачъ.

Не по-малко значение за култивиране на българщината у младежта, чрезъ постиженията на народния ни гений иматъ и нашитѣ пластически изкуства въ миналото, особено живописъта и рѣзбата. Въ часоветѣ по българска културна история въ училищата, както и въ народнитѣ четения при читалищата, трѣбва повечето отъ пометниците на това художество, които днесъ въ много по-голѣмъ размѣръ сж достъпни за изучаване, вживѣване и наслада, да се проектиратъ и изучаватъ. Така ще се вдѣхне у младитѣ интересъ къмъ старинитѣ ни и тѣ ще станатъ тѣхнитѣ най-ревностни търсители и съхранители. Така тѣ ще добиятъ интересъ и къмъ нашата църковна живопись и рѣзба въ миналото, а това ще ги привлѣче къмъ полусрутенитѣ и схлупени стари църквици, както и къмъ добре запазенитѣ по-нови църкви и манастири, съ които е осѣяна страната. И общо, цѣлата ни културна история, която, благодарение на сериознитѣ изследвания на стари и млади наши талантливи учени, вече е открила, събрала и проучила обиленъ материалъ и ежегодно се разработва все повече, трѣбва да се изучава основно отъ млади и възрастни, пакъ главно съ огледъ на това, да се проникне въ сѣщината на народния ни духъ и неговото развитие. Изобщо трѣбва съ всички сили и отъ всѣкъде да се подеме най-енергично реформеното дѣло въ сръдното училище, дето именно се създава нашата интелигенция, и да се пропаганди отъ тамъ оня интелектуализъмъ, оня себиченъ и индивидуалистиченъ духъ, който доведе до пропастьта между интелигенция и народъ. Тукъ трѣбва на младежта да се даде истинска култура, отъ младежитѣ трѣбва да се направятъ истински културни личности съ духовенъ центъръ и миросгледъ, а не полихистори, специалисти или кандидати за служба. Сжщевременно тукъ трѣбва да се положатъ грижи за възпитанието и оформяването на характеритѣ. Новото училище трѣбва да сведе интелектуализма до едни допустими размѣри, затова пакъ да развие всестранно нравствената, емоционалната и физическата природа на новитѣ поколения, като създаде отъ тѣхъ силни характери и волеви личности, съ силно развитъ корпоративенъ духъ, съ чувство на дългъ и отговорностъ предъ обществото и съ готовностъ да пожертвуватъ личнитѣ си интереси предъ общественитѣ. То трѣбва да готви преди всичко български граждани, културни водачи на широкитѣ слоеве на нашия народъ, пропити отъ съзнанието за дългъ къмъ обществото. Сръдното училище трѣбва да бжде преди всичко не разсадникъ на наука, а възпитателенъ институтъ. Затова и учебниятъ материалъ трѣбва да бжде подобранъ така, че посръдствомъ него да се формира преди всичко характерътъ и волята, а заедно съ това и културно-обществениятъ и нравствениятъ миросгледъ и изобщо личността на младежа.

Обаче, за да се наложи това ново училище въ по-краткъ периодъ и да се осъществи по-скоро едно по-висше общество по-скоро, необходимо е, щото и ония по-стари поколения отъ интелигенцията, които сж израсли въ либералистичното и индивидуалистично време и сж изпитали поражението на интелектуалистичната учебна система, трѣбва да се превъзпитатъ и преродятъ най-вече чрезъ упоренъ трудъ за самовъзпитание и самообразование. Онова, което се каза за възпитанието и образованието на подрастващата младежъ въ